

poročevalec

DRŽAVNEGA SVETA REPUBLIKE SLOVENIJE

Ljubljana, 15. januar 2007

letnik XV

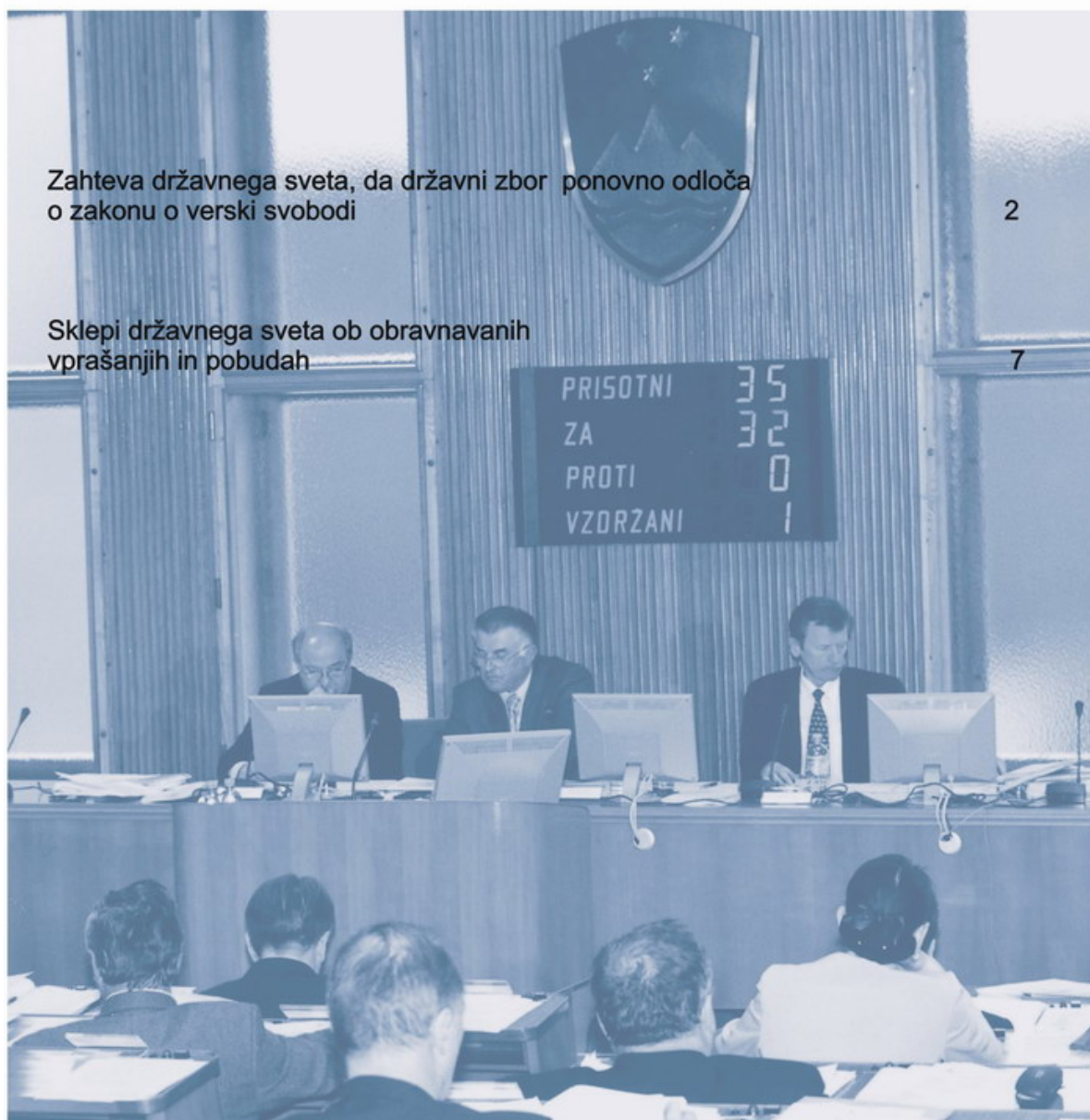
Št. 1

Zahteva državnega sveta, da državni zbor ponovno odloča
o zakonu o verski svobodi

2

Sklepi državnega sveta ob obravnavanih
vprašanjih in pobudah

7

Tretja alineja 1. odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije - državni svet zahteva, da državni zbor pred razglasitvijo zakona še enkrat odloča

Zahteva državnega sveta, **da Državni zbor Republike Slovenije ponovno odloča o zakonu o verski svobodi**

Državni svet Republike Slovenije je na 18. izredni seji, dne 22. 12. 2006, ob obravnavi zakona o verski svobodi (ZVS), ki ga je Državni zbor Republike Slovenije sprejel na 23. redni seji, dne 19.12.2006, na podlagi tretje alineje prvega odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije sprejel

Z A H T E V O

da Državni zbor Republike Slovenije ponovno odloča o zakonu o verski svobodi (ZVS).

Obrazložitev:

Vlada je z zakonom o verski svobodi bistveno presegla ustavne določbe, ki ločujejo cerkev od države in zapovedujejo enakopravnost verskih skupnosti, saj je zakon oblikovan predvsem v korist velikih verskih skupnosti, kot je RKC, ki s svojim delovanjem vedno pogosteje posega v javno sfero. Vlada je tako z zakonom presegla okvire, ki jih daje slovenska ustava, okvir laične države, okvir ločitve države in cerkve ter predvsem tudi ustavno načelo svobode vesti in veroizpovedi in enakopravnosti vseh verskih skupnosti. Zakon tudi ni usklajen s t.i. Vatikanskim sporazumom.

Zakon formalno presega ustavni okvir že s tem, ko ne govori le o verskih skupnostih, temveč o cerkvah in verskih skupnostih. To terminologijo uvaja v nasprotju z ustavo zato, da bi lahko posebej poudaril pomen in vlogo RKC. Enakopravnost ogrožajo tudi določila zakona, ki razlikujejo med registriranimi in neregistriranimi skupnostmi ter določajo pogoje za registracijo, saj neregistrirane verske skupnosti ne bodo enakopravne in ne bodo imele takšnih pravic kot registrirane. Ustava Republike Slovenije jasno ločuje le državo od verskih skupnosti, zato razlikovanje zakona o verski svobodi med cerkvijo in drugimi verskimi skupnostmi že v 1. členu krši načelo enakopravnosti verskih skupnosti. Razlikovanje se nato nadaljuje čez celoten zakon. Cerkev pomeni predvsem stavbo, namenjeno za *krščansko* bogoslužje (SSKJ), zato zakon neupravičeno razlikuje med cerkvami in ostalimi verskimi skupnostmi.

Izpovedovanje vere je po ustavi svobodno. Zapoved nevtralnosti in prepoved vmešavanja v posameznikovo svobodo je ključna dolžnost države. Po 2. odstavku 6. člena zakona pa "*delovanje cerkve ali druge verske skupnosti ne sme nasprotovati*

morali in javnemu redu". Verske skupnosti imajo lahko različne¹ morale (prepričanja), zato je nasprotovanje njihovem načinu dela zaradi "morale", če ne posega v pravice in svoboščine drugih oseb, nedorečeno področje. Tudi med vsemi tremi točkami prvega odstavka 12. člena predloga (prepoved delovanja cerkve ali druge verske skupnosti) kot razlog za prepoved delovanja, nasprotovanje morali ni omenjeno.

Zakon bo povzročil dodatno zmedo tudi na področjih, kjer je do sedaj ni. Četrti odstavek 2. člena zakona o verski svobodi npr. določa, da "uresničevanje verske svobode vključuje pravico do odklonitve izpolnitve obveznosti, določene z zakonom, ki resno nasprotuje verskemu prepričanju osebe, če se s tem ne omejujejo pravice in svoboščine drugih oseb, v primerih, ki jih določa zakon. Pogoje in postopek v zvezi z uveljavljanjem pravice do ugovora vesti vojaški dolžnosti določajo predpisi s področja obrambe in izvrševanja vojaške dolžnosti". Določba naj bi zapolnila pomensko odprtost 46. člena Ustave, ki zagotavlja pravico do ugovora vesti »v primerih, ki jih določi zakon« s tem, da na splošno določa, pod kakšnimi pogoji lahko posameznik uveljavlja ugovor vesti. Pravica do ugovora vesti je že urejena v nekaterih področnih zakonih (npr. v vojski, zdravstvu), smisel četrtega odstavka 2. člena pa naj bi bil v tem, da zagotavlja pravico do ugovora vesti tudi v drugih primerih, ki doslej v zakonodaji niso bili posebej določeni. Glede na navedeno ni jasno, kaj naj bi člen pomenil, predvsem zaradi besedne zveze "v primerih, ki jih določa zakon", **saj sam zakon le ponavlja tisto, kar je zapisano v Ustavi in naj bi prav zakon konkretnije določil** in kaj ima predlog zakona opraviti z vojaško dolžnostjo, na katero se ne nanaša in blanketno napotuje na predpise s področja obrambe. Izvrševanje vojaške dolžnosti in z njim povezan ugovor vesti je določen v Zakonu o obrambi, zato ni jasno, zakaj ZVS povzroča dodatno zmedo; če bi bil zakon dosleden, bi moral napotiti tudi na predpise s področja zdravstva.

Svoboda vesti in v njenem okviru izpovedovanje vere je temeljna človekova pravica, ki jo določa 41. člen Ustave RS. Člen 15 Ustave določa, da je z zakonom mogoče predpisati način uresničevanja človekovih pravic in temeljnih svoboščin, kadar tako določa ustava ali če je to nujno zaradi same narave posamezne pravice ali svoboščine. Za ZVS lahko ugotovimo, da tudi na področju verske oskrbe v vojski, policiji, zavodih za prestajanje kazni in bolnišnicah ter socialnovarstvenih zavodih dela razliko. Pravica do verske duhovne oskrbe je določena namreč le za vojsko, za zavode za prestajanje kazni, bolnišnice ter socialnovarstvene zavode, medtem ko je za policijo le ta odvisna od želje policista ali policistke. V vseh primerih pa je določena le gola pravica (*nudum ius*) do verske oskrbe, organizacija in pogoji za uresničevanje pa naj bi določal podzakonski akt, čeprav je način uresničevanja človekove pravice do svobode vesti mogoče po ustavi predpisati le z zakonom. Tu pa bo ustavna pravica odvisna od presoje posameznega ministra, ki bo izdal podzakonski akt, čeprav **v zakonu ni najti nobenih kriterijev**. Zakon o verski svobodi je zato v 22. - 25. in 27. členu v neskladju z Ustavo, ker ne

¹ To dokazuje tudi tretji odstavek 3. člena, ko določa, da različno obravnavanje zaradi verskega prepričanja pri zaposlovanju in delu verskih ter drugih uslužbenk in uslužbencev cerkva in drugih verskih skupnosti **ne predstavlja diskriminacije**, če zaradi narave poklicne dejavnosti v cerkvah in drugih verskih skupnostih ali zaradi vsebine, v kateri se izvaja, *versko prepričanje predstavlja bistveno legitimno in upravičeno poklicno zahtevo glede na etiko cerkva in drugih verskih skupnostih*.

določa kriterijev, po katerih naj bi se določali upravičenci do duhovne oskrbe, njena organizacija, kaj pomeni dovolj veliko število pridržanih oseb, kaj zaposlitev potrebnega števila duhovnikov in kaj so verodostojni podatkovni viri. Določbe dajejo pooblastilo za izdajo podzakonskega akta, to pooblastilo pa je neopredeljeno, s čimer so kršena načela pravne države. Pooblastilo za izdajo podzakonskega akta mora biti jasno, nedvoumno in opredeljeno z ustreznimi merili in kriteriji (npr. jasno izražena (pisna) volja, (ne)potrebno število članov, dolžina trajanja, ali sodi duhovna oskrba v delovni čas ipd.). Določitev teh meril ne sme zakonodajalec prepustiti podzakonskim aktom. Glede na navedeno komisija ugotavlja, da so imenovani člani **v neskladju z drugim odstavkom 120. člena Ustave RS** (upravni organi opravljajo svoje delo samostojno na podlagi ustave in zakonov). Urejanje posebnih pravic vernikov v ustanovah, kot so vojska, policija, zapori, domovi za ostarele in bolnišnice so urejeni na način, ki ne zagotavlja enakopravnosti med verujočimi različnih veroizpovedi, pa tudi med neverniki in verniki. Pravice zanje sicer niso problematične, vendar bi morali imeti pravice verniki vseh verskih skupnosti, ne pa da se pravice dodeljujejo na podlagi števila vernikov v ustanovah, torej tistih, ki so trenutno v policiji, vojski, zaporu ali bolnici. *Verska svoboda in z njo povezana duhovno oskrba ne more biti vezana na potrebno število oseb. Gre za individualno človekovo pravico, neodvisno od števila drugih (ne)vernikov.*

Pri sprejemanju osnutka ustavne določbe 7. člena se je na Komisiji za ustavna vprašanja izoblikovalo mnenje, da ima enakopravnost verskih skupnosti zavezujoč pomen za državo, da ustvari enake pogoje za vse verske skupnosti, da jih na enak način financira in ustvarja za vse enake možnosti in isto pravno podlago za vse. Ker so verske skupnosti večje in manjše ter imamo rimsko-katoliško cerkev, je ta določba v interesu manjših verskih skupnosti, ki bi lahko v kakšnem pogledu bile neenakopravne ali kakšna privilegirana. Ne gre za enakopravnost v medsebojnih odnosih, ampak za *enakopravnost v odnosu do države*². V tej zvezi lahko ugotovimo, da ustava pred svobodnim delovanjem zapoveduje enakopravnost verskih skupnosti, v zakonu pa lahko ugotovimo, da je "*svobodno delovanje cerkva in drugih verskih skupnosti ne glede na to, ali se registrirajo ali pa delujejo brez registracije*" (prvi odstavek 6. člena) *pred njihovo enakopravnostjo*, saj lahko postanejo enakopravne šele z njihovo registracijo (13. člen), šele z registracijo pridobi verska skupnost status pravne osebe (6. člen) in da *šele registracija omogoča pravico do namenske državne pomoči* za plačilo prispevkov zavarovanca za socialno varnost uslužbencev cerkva in drugih verskih skupnosti (27. člen) in da *šele registracija omogoča financiranje državnih pomoči* za plačilo prispevkov za socialno varnost zavarovanca (28. člen).

Zakon ravno v delu financiranja s strani države ne določa oziroma *ne pojasni razlike* med poklicem verskega uslužbenca, uslužbencem cerkve, duhovnikom in redovnikom (27. člen), splošnim pojmom uslužbenca (verske ter druge uslužbenke in uslužbenci cerkva in drugih verskih skupnosti (tretji odstavek 3. člena), v razmerju do verskega uslužbenca, kot je naveden v opredelitvi izrazov (7. člen). Standardna klasifikacija

² Glej v: Cerar M. in Perenič G. (ur.) (2001): Nastajanje slovenske ustave. Izbor gradiv Komisije za ustavna vprašanja 1990 – 1991. I. zvezek. Ljubljana: Državni zbor Republike Slovenije, str. 305-314.

poklicev³ ne pozna poklica verskega uslužbenca (pač pa le poklice verskih delavcev/delavk), kar stanje naredi nejasno, še bolj pa k temu prispevata še 24. in 25. člen, ki določata, da versko oskrbo v zavodih za prestajanje kazni in v bolnišnicah opravlja duhovnik, med tem ko je pri vojski in policiji govora le o duhovni oskrbi.

Po 29. členu država lahko **gmotno podpira le registrirane** cerkve in druge verske skupnosti zaradi njihovega splošno koristnega pomena, kakor je opredeljen v 5. členu tega zakona. V povezavi z 27. členom (pravica do namenske državne finančne pomoči za plačilo prispevkov zavarovanca za socialno varnost uslužbencev cerkva in drugih verskih skupnosti) se zastavlja vprašanje ustavne določitve ločenosti države od cerkve in vprašanje načela enakosti med duhovniki zaradi plačevanja prispevkov za duhovnike na temelju *dejansko opravljene verske oskrbe* in ne na temelju števila pripadnikov⁴. Načelo enakosti se zastavlja tudi zaradi izostanka plačevanja prispevkov za socialno varnost vsem ostalim nevladnim organizacijam, ki so "splošno koristne organizacije" (in morajo poleg tega manka plačevati tudi davke).

Zakon določa način financiranja, višino, vrsto *ni pa razbrati temeljne podlage (vzroka) za finančno podporo verskih skupnosti, razen v delu, ki se nanaša na splošno koristen namen*. Po 5. členu so verske skupnosti označene kot splošno koristne organizacije. Ne glede na to, da slovenski pravni red ne pozna termina splošno koristne organizacije (ki nakazuje, da obstajajo tudi splošno nekoristne oziroma škodljive), se postavlja vprašanje enakopravnosti verskih skupnosti tudi v tem primeru, saj šele iz določbe tretjega odstavka 29. člena razberemo, da lahko država **gmotno podpira le registrirane** cerkve in druge verske skupnosti **zaradi njihovega splošno koristnega pomena**, kakor je opredeljen v 5. členu tega zakona.

Z določitvijo splošno koristnega pomena postajajo nekatere verske skupnosti privilegirane tudi glede možnosti financiranja, namesto da bi *za sredstva financiranja dobrodelnih dejavnosti, šolstva, vrtcev, domov za ostarele in podobnega enakopravno sodelovale na razpisih, ne pa da bi jih financirali le na podlagi razglasitve za koristne organizacije*. Sporni so tudi kriteriji, kot so zavzemanje za duhovnost in človekovo dostojanstvo ter osmišljenje bivanja, izpolnjevanje katerih je predpogoj za dodelitev statusa splošno koristnih verskih skupnosti.

³ SKP - Standardna klasifikacija poklicev, V2, Statistični urad Republike Slovenije, <http://www.stat.si/klasje/tabela.aspx?cvn=1182>. Pod poklici verskih delavcev in delavk so navedeni le višji duhovnik/višja duhovnica, višji samostanski duhovnik/višja samostanska duhovnica, višji misijonarski duhovnik/višja misijonarska duhovnica, duhovnik/duhovnica, duhovniški pomočnik/duhovniška pomočnica in teolog/teologinja.

⁴ Pripadniki neke vere se kot njeni člani opredeljujejo iz različnih vzrokov; nekateri pripadniki določene vere ne koristijo verske oskrbe in je nerazumljivo, da bi verska skupnost prejela plačilo za osebe, ki se verske oskrbe ne udeležujejo.

Ker bo ugotavljanje splošno koristnega pomena zaupano očitno vsakemu posameznemu državnemu organu, ki bo namenjal sredstva za dejavnosti, ki so opredeljene v 5. členu, za ta sredstva ne bodo mogle kandidirati tiste verske skupnosti, ki so neregistrirane. V obrazložitvi k 5. členu zakona je navedeno, da splošno koristen namen "utemeljuje dolžnost države, da z njimi trajno sodeluje", čeprav lahko zopet ugotovimo, da sta po ustavi država in verske skupnosti ločeni, zato bi lahko bila na tem področju dolžnost države le, da *ob enakih pogojih vsem organizacijam, ki se prizadevajo za splošno koristen namen, dodeli sredstva. Sem pa poleg verskih skupnosti in cerkve sodijo tudi vse ostale nevladne organizacije.* Financiranje verskih skupnosti bi bilo zato morda primerneje urediti enako kot druge nevladne organizacije, iz katerih prav tako izhaja njihov splošno koristni pomen: pretežno s prispevki članov in javnimi razpisi, iz katerih izhaja konkreten razlog financiranja.

* * *

Za poročevalca je bil določen državni svetnik mag. Zlatko Jenko.

Prvi odstavek 56. člena zakona o državnem svetu - državni svet in njegova delovna telesa imajo pravico zahtevati od državnih organov pojasnila in podatke v zvezi z zadevami, ki jih obravnavajo

ODGOVOR MINISTRSTVA ZA ZUNANJE ZADEVE

na vprašanje državnega svetnika mag. Adolfa Zupana glede pridobitve lastninske pravice slovenskih državljanov na nepremičninah v Republiki Hrvaški

Ministrstvo za zunanje zadeve pojasnjuje, da je dne 28. junija 2006 začel veljati Zakon o pogojih za pridobitev lastninske pravice fizičnih in pravnih oseb držav kandidatk za članstvo v Evropski uniji na nepremičninah (Uradni list RS, št. 61/2006), ki omogoča, da lahko hrvaški državljani in pravne osebe registrirane na Hrvaškem na podlagi načela vzajemnosti pridobijo lastninsko pravico na nepremičninah v Republiki Sloveniji in sicer po postopku, ki ga določa Zakon o zagotavljanju vzajemnosti iz leta 1999 (Uradni list RS, št. 9/99, v nadaljevanju besedila. ZUV). S tem je bila vzpostavljena pravna podlaga za ugotavljanje vzajemnosti med Republiko Hrvaško in Republiko Slovenijo za pridobitev lastninske pravice na nepremičninah v Republiki Sloveniji s strani hrvaških državljanov. V skladu z ZUV o obstoju vzajemnosti za pridobitev vsake nepremičnine posebej odloča Ministrstvo za pravosodje Republike Slovenije.

Vzajemnost po ZUV je podana, če državljan Republike Slovenije ali pravna oseba, ki ima sedež v Republiki Sloveniji, v državi tujca lahko pridobiva lastninsko pravico na nepremičninah pod enakimi ali podobnimi pogoji, po katerimi lahko pridobivajo lastninsko pravico na nepremičninah v Republiki Sloveniji tujci, in izpolnjevanje katerih za državljana Republike Slovenije ali pravno osebo s sedežem v Republiki Sloveniji ni bistveno težje kot je v pravnem redu Republike Slovenije predpisano izpolnjevanje pogojev za tujce (materialna vzajemnost).

Da se omenjeno lahko ugotovi, ZUV določa, da Ministrstvo za pravosodje pridobi podatke o tem, kako je v pravnem redu države, katere državljan je tujec, urejeno pridobivanje lastninske pravice za državljana Republike Slovenije na istovrstni ali podobni nepremičnini, ki se nahaja na enakovrstnem ali podobnem območju.

Trenutno Ministrstvo za pravosodje vodi postopke ugotavljanja vzajemnosti v skladu z ZUV na podlagi vlog za ugotovitev vzajemnosti, ki so jih vložili hrvaški državljani zaradi pridobitve lastninske pravice na nepremičninah v Republiki Sloveniji.

Ministrstvo za zunanje zadeve je na podlagi zaprosila Ministrstva za pravosodje sprožilo postopek za pridobitev podatkov, ki jih potrebujemo za reševanje omenjenih vlog. Takoj ko bodo omenjeni podatki pridobljeni, bo Ministrstvo za pravosodje nadaljevalo s postopki in izdalo odločbe o ugotovitvi vzajemnosti hrvaškim državljanom.

Hrvaška je sicer v skladu s Sporazumom o stabilizaciji in pridruženju med Republiko Hrvaško in Evropskimi skupnostmi in njihovimi državami članicami (SAS) dolžna državljanom držav članic EU omogočiti pridobitev nepremičnin na Hrvaškem ob upoštevanju obstoječih postopkov na nediskriminatorni osnovi (60. člen SAS). Zato Slovenija pričakuje, da bo Hrvaška pričela nemudoma reševati vloge slovenskih državljanov in jim bo v skladu z notranjo zakonodajo pod pogojem vzajemnosti omogočila pridobitev nepremičnin na Hrvaškem. V nasprotnem primeru Hrvaška ne bo mogla začeti s pogajanjem za članstvo v EU za poglavje 4 - Prost pretok kapitala, saj ji je bil v tej zvezi postavljen pogoj za odprtje tega poglavja.

Vprašanje državnega svetnika mag. Adolfa Zupana je bilo objavljeno v Poročevalcu št. 21/06.

ODGOVOR MINISTRSTVA ZA PRAVOSODJE

na vprašanje državnega svetnika Marjana Maučeca glede izrekanja kazenskih sankcij

Čeprav je sporno, ali sodišča sploh lahko vodijo neko posebno kaznovalno politiko, pa je nedvomno, da je v primeru pozitivnega odgovora potrebno pri ocenjevanju njene ustreznosti, torej izrečenih sankcij, upoštevati celoto določb o sankcijah, njihovi odmeri in izvrševanju. Tako ni mogoče ustreznosti sankcije za določeno kaznivo dejanje presojati le z vidika predpisanega minimuma in maksimuma kazni, ampak upoštevati še vse možnosti, ki jih zakon ponuja za milejše (ali strožje) kaznovanje in šele ta razpon je tisti, ki lahko predstavlja parametre za oceno ustreznosti sankcije, saj so to hkrati parametri, ki jih mora upoštevati sodnik pri presoji v vsaki konkretni zadevi.

Kaznovalna politika je torej najprej v rokah zakonodajalca, ki sodniku določi okvire za možen izrek sankcije. Ob tem je potrebno upoštevati, da je prav s tega vidika prišlo ob sprejemu nove kazenske zakonodaje v letu 1995 do splošnega znižanja ravni zagroženih kazni (npr. meja lažjih oz. težjih kaznivih dejanj je bila znižana s 5 let zagrožene kazni zapora na 3 leta), kar je gotovo bilo jasen signal sodnikom, kakšna je zakonodajalčeva kaznovalna politika. Šele v kasnejših letih je prišlo do določenih sprememb v smeri zaostrovanja te politike, ki so svoj odmev našle tudi v izrečenih sankcijah.

Poleg zakonodajalca ima možnost oblikovanja kaznovalne politike predvsem državno tožilstvo, tako z vidika politike pregona, kot v smislu strogosti izrečenih sankcij, saj lahko v skladu s 347. členom Zakona o kazenskem postopku "Tožilec poda v svoji besedi presojo dokazov, ki so bili izvedeni na glavni obravnavi, nato pa razloži svoje sklepe o dejstvih, ki so pomembna za odločbo, ter poda in obrazloži svoj predlog o obtoženčevi kazenski odgovornosti, o določbah kazenskega zakona, ki naj se uporabijo, ter o **olajševalnih in obteževalnih okoliščinah**, ki bi jih bilo treba upoštevati pri odmeri kazni. Tožilec lahko poda **predlog o vrsti in višini kazni**, varnostnih ukrepov ter sme predlagati, naj se izreče sodni opomin ali pogojna obsodba".

Pomembno je tudi, da je vrsta "alternativnih kazni" izrečenih prav v postopkih, ki se vodijo pred državnimi tožilstvi (v skladu s 161a. in 162. členom ZKP) in bi torej bilo potrebno pri oceni kaznovalne politike sodišč upoštevati, da se kazniva dejanja oz. njihovi storilci, ki so "primerni" za izrek teh sankcij (in tudi uporabo 4. odstavka 107. člena Kazenskega zakonika), pojavljajo pred sodišči redkeje, kot če tožilstvo teh zakonskih možnosti ne bi uporabljalo (podatki o številu zadev rešenih na tak način kažejo na njihovo rast - glej Skupno poročilo o delu državnih tožilstev za leto 2004).

Šele z upoštevanjem vsega zgoraj navedenega lahko ocenjujemo kaznovalno politiko sodišč. Sodnik mora v vsaki posamezni zadevi, v okviru zakonskega okvira, odločati v skladu z načelom individualizacije kazenske sankcije, kar pomeni, da je pravilnost izrečene sankcije potrebno ocenjevati od primera do primera, kar je naloga pritožbenih sodišč, saj se v skladu s 374. členom ZKP lahko izpodbija tudi "Sodba oziroma sklep o sodnem opominu...zaradi odločbe o kazni, pogojni obsodbi in sodnem opominu, če z njo sicer ni bila prekoračena zakonska pravica (5. točka 372. člena), vendar sodišče **ni pravilno odmerilo kazni** glede na okoliščine, ki vplivajo na to, ali naj bo kazen večja ali manjša, in zaradi tega, ker je sodišče uporabilo določbe o omilitvi kazni, o odpustitvi kazni, o pogojni obsodbi ali o sodnem opominu ali ker teh določb ni uporabilo, čeprav so bili za to podani zakonski pogoji."

Ker je torej izrek sankcije izrazito individualen, je zelo težko primerjati izrečene sankcije celo za enako kaznivo dejanje, še toliko težje pa za raznovrstna kazniva dejanja.

Vrhovno sodišče ne razpolaga z lastnimi analizami kaznovalne politike sodišč, oceno pa nam dajejo nekatere znanstvene publikacije:

"S tem in z drugimi instrumenti je zakon omogočil, da sodišče izbere in odmeri kazensko sankcijo glede na težo kaznivega dejanja in stopnjo storilčeve kazenske odgovornosti ter glede na njegovo osebnost. Tako je torej **sodna kaznovalna politika kot rezultanta za posamezna kazniva dejanja izbranih in odmerjenih kazni oziroma kazenskih sankcij zelo dober kazalnik tega, kar se na tem področju v resnici dogaja. Zlasti se izkaže za takšno, če jo opazujemo več let. Ti podatki nam pokažejo, da so imela kar je v skladu s sodobnimi prizadevanji na področju kriminalitetne politike.**" (Kandruč ur., 2005, str. 59)

Vprašanje državnega svetnika Marjana Maučeca je bilo objavljeno v Poročevalcu št. 5/06.

ODGOVOR SKLADA KMETIJSKIH ZEMLJIŠČ IN GOZDOV REPUBLIKE SLOVENIJE

Na vprašanje državnega svetnika Jožeta Ilca glede evidenc kmetijskih zemljišč

V zvezi z zastavljenim vprašanjem glede evidenc kmetijskih zemljišč in gozdov, ki so v lasti Republike Slovenije in s katerimi upravlja Sklad, vam v priloženi tabeli pošiljamo stanje zemljišč, kot je bilo zavedeno v osnovnih sredstvih Sklada kmetijskih zemljišč in gozdov RS, konec leta 2005.

TABELA 1.: Primerjava stanja registra osnovnih sredstev na dan 31. december 2005 s preteklim letom ter pregled prenosa zemljišč na Sklad v letu 2005

Vrsta rabe	Register 2004 ha	Register 2005 ha	Register 2005 %	Prenos zemljišč na Sklad v ha
Njive	28.742	28.697	7,4	839
Vrtovi	22	22	0	1
Plantažni sadovnjaki	1.406	1.366	0,4	46
Sadovnjaki	2.666	2.513	0,6	99
Vinogradi	3.460	3.376	0,9	96
Hmeljišča	900	871	0,2	61
Travniki	31.054	31.091	8	1.411
Barjanski travniki	1.609	1.523	0,4	7
Pašniki	37.627	35.723	9,2	1.535
Trstičja	101	102	0,03	4
Gozdne plantaže	579	572	0,1	1
Kmetijska zemljišča skupaj	108.166	105.855	27,3	4.100
Gozdovi	255.026	258.301	66,6	4.884
Drugo	23.944	23.501	6,1	887
Skupaj	387.136	387.657	100	9.871

Evidenca zemljišč je vzpostavljena, ni pa še dokončana. Po eni strani na spreminjanje obsega zemljišč v upravljanju Sklada stalno vplivajo postopki prometa z zemljišči (nakupi, prodaje, menjave, razdružitve, komasacije) ter postopki denacionalizacije. Po drugi strani pa evidenca še ni dokončna, ker še niso zaključeni vsi postopki prenosa

zemljišč pa različnih zakonski podlagah, tako prenosa na Sklad, kot prenosa iz Sklada na občine.

Iz obrazložitve vprašanja Državnega sveta izhaja dvom o tem, ali se ve, da je konkretna nepremičnina kmetijsko zemljišče ali gozd. S tem v zvezi ima Republika Slovenija, posredno pa tudi Sklad, popoln pregled nad dejansko rabo vseh zemljišč. Digitalizirano bazo rabe tal v naravi je izdelalo Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano. V kolikor pa gre za vprašanje pravnega statusa zemljišč o tem, ali gre za kmetijsko zemljišče, ali gozd, pa so za posredovanje tovrstnih informacij pristojne edino občine. Pravni status je določen z veljavnimi družbenimi plani, ki se stalno spreminjajo, tovrstne enotne baze pa v Republiki Sloveniji še ni.

Vprašanje državnega svetnika Jožeta Ilca je bilo objavljeno v Poročevalcu št. 5/06.